

Arrest

nr. 266 548 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT die *loco* advocaat M. LYS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming in Italië heeft verkregen. Verzoekster betwist dit niet.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoekster beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die haar zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij in eerste instantie niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Met betrekking tot werkgelegenheid in Italië beperkt verzoekster zich tot het loutere herhalen van haar verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekster geen werk wilde omdat zij niet in Italië wou blijven, en dat zij nooit heeft getracht werk te zoeken of de taal te leren. Ook met betrekking tot huisvesting beperkt verzoekster zich tot het herhalen van haar verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent nog gesteld dat verzoekster opvang toegewezen kreeg, alsook financiële bijstand. Betreffende het conflict met een Soedanese vrouw in het opvangcentrum en de kerk waar zij verbleef stelt de commissaris-generaal nog dat zij in bescherming werd genomen door de medewerkers en dat zij geen klacht heeft ingediend tegen deze vrouw. Met betrekking tot de gezondheidszorg in Italië en haar medische toestand, herhaalt verzoeksters vooreerst het seksueel geweld dat zij heeft ondergaan en verwijst zij naar de medische stukken die zij heeft toegevoegd. Zij stelt bovendien dat het niet klopt dat zij psychologische hulp zou weigeren in zowel Italië als België, maar zij toont niet aan waarom dit niet zou kloppen. Louter stellen dat dit niet klopt, volstaat uiteraard niet. Ook waar wordt gesteld dat de medische stukken reeds een jaar oud zijn en niet zijn geactualiseerd, beperkt verzoekster zich louter tot te stellen dat er geen rekening wordt gehouden met haar verklaringen. Zo stelt zij tevens dat de evolutie die zij heeft doormaakt als enige aantoont dat zij intensieve begeleiding heeft gehad, maar toont zij niet aan welke begeleiding dit zou zijn geweest, des te meer gelet op oudere medische stukken en het feit dat zij op heden geen begeleiding in België volgt. Betreffende de gezondheidszorg in Italië beperkt verzoekster zichzelf tevens tot het herhalen van haar verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Zo gaat zij niet op de motieven in de bestreden beslissing die stellen dat haar in Italië fysiek niets werd aangedaan, is zij nooit persoonlijk slachtoffer van geweld geweest, wenste zij geen gebruik te maken van de psychologische hulp die zij kreeg aangeboden, en heeft zij op eigen initiatief geen zorg of een andere dokter gezocht.

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat in de beschikking wordt gesteld dat zij niet aantoonde dat zij psychologische hulp krijgt terwijl dit wel is gebeurd. Zij wijst op de aanvullende nota die zij heeft ingediend samen met een psychologisch attest waaruit duidelijk blijkt dat zij speciale hulp nodig heeft. De verzoekende partij benadrukt dat uit de objectieve informatie blijkt dat er in Italië ernstige obstakels zijn om psychologische bescherming te vinden te meer zij van Eritrese afkomst is en zij gespecialiseerde hulp nodig heeft.

De Raad wijst in het licht van voormeld betoog vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“U stelde dat de fysieke letsels die in voornoemde medische attesten beschreven staan toe te wijten zijn aan gebeurtenissen die u in Libië ondergaan hebt en waarover u verder niet wilde spreken (CGVS p.10). Uw besnijdenis zou in Soedan of in Eritrea gebeurd zijn toen u nog een kind was (CGVS p.20). In Italië werd u fysiek niets aangedaan en bent u persoonlijk nooit het slachtoffer geweest van geweld (CGVS p.14 en p.20-21). U stelde dat u in Italië psychologische hulp werd aangeboden maar dat u daar geen gebruik van hebt gemaakt. U weigerde deze psychologische hulp omdat andere Eritreeërs u hadden verteld dat psychologen enkel voor gekken waren, omdat u beschaamd was om te vertellen wat u had meegemaakt en liever niets deelde (CGVS p.20). Gevraagd of u bij terugkeer naar Italië beroep kan doen op psychologische hulp, zei u dat er geen enkele instantie is die uw leven kan redden en dat u niet wenst te praten over uw verleden (CGVS p.21-22). Kortom, er werd u in Italië persoonlijke psychologische hulp aangeboden waarvan u geen gebruik wenst(e) te maken. Op basis hiervan kan dan ook niet besloten worden dat de Italiaanse overheid zich volstrekt niet om uw psychologische kwetsbaarheid zou bekommeren of dat u aan uw lot zou worden overgelaten, waardoor u buiten uw wil en persoonlijke keuzes om terecht zou komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.” (eigen onderlijning).

De verzoekende partij toont met haar betoog ter terechtzitting en/of met haar aanvullende nota en bijgevoegde psychologisch attest van psychologe M. G. B. nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van haar psychologische problemen.

De Raad benadrukt dat in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en de persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Zij dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Noch haar betoog ter terechtzitting, noch hetgeen wordt gesteld in haar aanvullende nota en bijgevoegde psychologisch attest van psychologe M. G. B. is van dien aard dat het afbreuk doet aan of een ander licht werpt op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing en voormelde beschikking.

De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt om de nodige inspanningen te doen en zij persoonlijk de nodige ernstige pogingen dient te ondernemen om de nodige bescherming en/of hulp te zoeken voor de problemen die zij er zou hebben gekend of deze aan te kaarten bij de Italiaanse autoriteiten van wie zij internationale bescherming verkreeg met de hieraan verbonden rechten en voordelen. Een algemeen betoog dat uit de objectieve informatie blijkt dat er in Italië ernstige obstakels zijn om psychologische bescherming te vinden te meer daar zij van Eritrese afkomst is, volstaat evenmin om aan te tonen dat de verzoekende partij in Italië, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over de in Italië aangeboden en beschikbare hulp waarvan de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt en over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij toont, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Italië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS